

Verantwoording 2^e kwartaal 2009.

STICHTING KHORLO

Tibetaanse belangenbehartiging

De maanden april en mei stonden geheel in het teken van de kinderen, de eerste groep kinderen die naar Nederland kwamen.

De problemen deden zich vooral voor in India bij het verkrijgen van het 'Exit-permit'. Zodra groep 2 hier is, kan ik dit uitleggen. Ik vraag om enig begrip hier voor.

Een Vandaag is op vrijdag 1 mei vertrokken naar India om de kinderen op te halen, dit samen met Tashi onze rechterhand en tolk.

In die 4 dagen heeft men reportages gemaakt, die in de avonden werden vertaald. De resultaten van deze uitzending staan online.

Toen de kinderen in Nederland aan kwamen, vielen ze al gelijk met hun neus in de boter: de nodige papierwinkel wachtte op hun.

Eerst het aanmelden bij de gemeente voor een inschrijving in het GBA (Gemeentelijk Basis Administratie). Iets wat nog niet zo een, twee, drie gaat.

Omdat deze groep - zoals alle Tibetanen trouwens - geen papieren uit het land van herkomst hebben, maar alleen een LP (Laissez Passer) die door de Ambassade in New Delhi is afgegeven, is er voor een inschrijving in het GBA een 'verklaring onder ede' nodig. Maar die kun je weer niet zomaar krijgen.

Elke gemeente hanteert zijn eigen regels. Amsterdam was het moeilijkst. Dagen ben ik hiermee zoet geweest.

Er komt een soort van voorinschrijving, die dan weer mee moet naar de IND in Den Bosch. Aldaar kregen we enorme goede hulp, zodat de aanvragers hun beschikking gelijk mee konden krijgen. Twee dagen aanwezig zijn om de papieren die wij op het kantoor hebben ingevuld te voorzien van handtekeningen en de nummers van de LP.

Met deze beschikking gaan ze weer naar de gemeente, waarbij sommige gemeenten wél inschrijven en anderen weer niet.

Het belang van het inschrijven is het verkrijgen van het BSN (burgerservicenummer)

Zonder dit nummer is het niet mogelijk om een ziektekostenverzekering af te sluiten.

Dat maakte dat we een dure verzekering moesten afsluiten voor een ieder voor de termijn van 14 dagen. Kosten: €1,75 per persoon, per dag.

Onze hoop ging ervan uit dat na deze 14 dagen een ieder zou zijn voorzien van een BSN. Helaas is dit in de meeste gevallen niet gelukt.

Er zijn nogal wat ouders die geen huis hadden, of die zo klein woonden dat er eigenlijk geen kinderen bij konden. In Amsterdam was zo'n geval.

Het aanschrijven van de burgemeester, de hulp inroepen van de plaatselijke SP. Het was weer de SP die licht bracht in de duisternis.

Echter wat vaak vergeten wordt zijn zaken zoals onderhoud, eten, kleding e.d. Alvorens je de uitkering kan veranderen van een alleenstaande naar de nieuwe situatie, ben je zo'n drie á vier weken verder. Ook het aanvragen van de verschillende toeslagen kan men pas plaatsen als men het BSN nummer heeft verkregen. En zo lopen we weer van het kastje naar de muur.

Omdat deze kinderen geen recht hadden op reguliere opvang van het COA (Centraal Orgaan opvang Asielzoekers) kom je zaken tegen waarvan je denkt ... dit bestaat niet.

Nu bijna 2 maanden verder zijn de kinderen naar school, maar zijn er nog genoeg knelpunten.

Ondertussen hopen we deze week een positief signaal te krijgen voor de 2^e groep kinderen. En begint het vrolijk weer opnieuw.

Maar de momenten op Schiphol maakt het meer dan de moeite waard, alhoewel ik een gaatje in mijn hoofd had die dag (lees: spanning, emotie en of alles goed zou verlopen). Achteraf gezien is alles wel een beetje duidelijk geworden.

Op 21 mei hebben we de eerste 'Tashi Delek dag' gevierd, dit in Ruigoord (Amsterdam) Een gezamenlijke picknick. In aanwezigheid van de Rinpoche zijn er twee bomen geplant, dit ter nagedachtenis aan de twee Tibetanen die door geweld hier in Nederland zijn omgekomen. Volgend jaar is er weer een 'Tashi Delek dag' in Ruigoord, wederom op Hemelvaartsdag.

In April kwam er een nieuw ambtsbericht uit over China. En tot mijn schrik las ik dat het veilig is voor Tibetanen om naar Tibet terug te keren. (!!)

Wij hebben het onze taak gemaakt om deze onwaarheden aan de kaak te stellen, om deze onjuistheden verwijderd te krijgen uit dit ambtsbericht. (zie onze site)

Ondertussen is onze brief in de Commissie Buitenlandse Zaken aan de orde geweest. Wat de uitslag van dit besluit is, is bij het opmaken van dit bericht nog niet bekend. Omdat wij de brief met een verwijzing naar een debat over China te laat hebben kregen. Mede hierdoor is helaas dit debat ongezien aan ons voorbij gegaan.

Onze volgende actie is het maken van een nota/ petitie, om vervolgens deze aan te bieden aan de Commissie Buitenlandse Zaken. Maar het liefst aan Minister Verhagen die de verantwoordelijkheid draagt van deze ambtsberichten.

Wij zullen dit samen doen met de Tibetanen. Meer volgt op onze site.

Ondertussen stapelen zich de zaken op van Tibetanen die pleegkinderen hebben in Tibet.

Door wat China heeft aanricht, zijn deze kinderen daar de dupe van.

Pleegkinderen zijn vaak kinderen van familie die overleden zijn of gevangen zitten.

Vaak buurkinderen, die opgevangen worden omdat de ouders dit zelf niet meer kunnen, om welke redenen dan ook. Echter, zo makkelijk krijg je een pleegkind niet naar Nederland.

Als je dan het geluk hebt – en je hebt dit aangegeven in je eerste en tweede gehoor – dan kan je binnen drie maanden een aanvraag doen voor gezinshereniging. Echter, men moet wel bewijzen en aantonen dat men voor dat kind gezorgd heeft. Of wel 'mooi' gezegd: dat dit kind deel uitmaakte van je gezin.

Dat moet met papieren! Welke papieren? Soms is er een briefje van een klooster of familie, dat jij de zorg draagt voor het pleegkind. Maar als je dat niet hebt, dan heb je een probleem. Je kan nog steeds niet zomaar naar Tibet schijven of bellen, om aan te geven wat je nodig hebt. Het verleden heeft vaak genoeg bewezen, dat door naïviteit, anderen in gevaar werden gebracht. Ja, tot de dood aan toe.

We krijgen steeds meer van deze pleegkinderen. En wat we er mee aan moeten ?? We weten het niet !!

Financieel zijn we niet sterk genoeg om deze kinderen te ondersteunen, waardoor we tot nu toe hulpeloos zijn.

De moeder van Karma - de Tibetaan die in januari 2009 overleed - is dankbaar dat er goed gezorgd is voor haar zoon hier in Nederland na zijn overlijden.

Echter, deze moeder 73 jaar oud, heeft een groot financieel probleem. Zij moet nog de kosten, die haar zoon heeft gemaakt om naar het westen te komen, betalen.

Het openstaande bedrag (ca. € 5.000) is al in Nederland een hoog bedrag, laat staan bij de lage levensstandaard in India. Een bedrag dat deze moeder nooit kan betalen. Ook hierin zijn wij niet draagkrachtig genoeg om de helpende hand te bieden.

De Dalai Lama in Nederland.

Natuurlijk waren 'onze' Tibetanen voltallig aanwezig tijdens het bezoek van de Dalai Lama in de RAI te Amsterdam, alsmede onze Tibetaanse bestuursleden.

Wij zelf waren niet aanwezig. Het was als 'buitenstaander' voor ons veel te duur.

Mede omdat we geen Tibetaanse komaf hebben, mochten we niet aanwezig zijn bij de speciale audiëntie gehouden voor de Tibetanen. Zelfs het speciale verzoek vanuit de Tibetaanse samenleving om gezamenlijk aanwezig te zijn, mocht niet baten.

Wij, de Tibetaanse samenleving en stichting Khorlo, vinden het wel een beetje raar dat je als stichting die daadwerkelijk iets doet aan de belangenbehartiging van Tibetanen in raad en daad, zelfs bij een verzoek vanuit deze samenleving, genegeerd wordt.

Dat is jammer maar hij die betaald bepaald.

Wat onze stichting doet is uniek, alleen is er vaak een misverstand over wat anderen doen en wat wij doen.

Het is niet het zelfde, zeer zeker niet.

Ons terrein van inzet is een terrein waar geen ander is te zien, en nooit geweest is, niet interessant? Wie zal het zeggen? de aandacht gaat vaak naar buiten, maar binnen ligt genoeg werk.

Vaak en zo is de mens word er gekeken naar de hoge bergen, en zien ze de kleine niet, maar zijn het de kleine waar je over valt als je altijd omhoog kijkt.

En dat komen wij vaak tegen, maar voorlichting zal zaken duidelijk maken.

Onze achterban die is belangrijk, hun helpen hun het gereedschap aanleveren zodat ze het later zelf kunnen doen.

De wijze woorden van de Dalai lama aan de Tibetanen, leer zo veel je kan zet je in voor je land, ontwikkel, deze kans krijg je in het westen, maak er gebruik van tegoeden van jullie landgenoten in Tibet.

Zij kunnen niet ontwikkelen, zij hebben de kansen niet jullie wel.

Het huren van een heel erg dure standplaats in de RAI hebben we voorbij laten gaan.

Dit was een aanslag op ons budget, gewoon belachelijk duur.

Het geld wat we hebben, kunnen we beter gebruiken.

Het zou ons in totaal met trein en overnachting zo'n 300.00 euro hebben gekost en dan is het niet te doen, wij gebruiken het geld liever voor andere zaken.

Ons werk gaat door.

Het bellen en aanwezig zijn, waar dan ook, gaat door. Het aanwezig zijn bij hoorzittingen bij b.v. een sociale dienst, Tibetanen die door gemeentes nogal eens naar een verkeerde scholing worden gestuurd, problemen met agressieve energie leveranciers, de zorg .... Kortom waar wij als Nederlanders nogal eens problemen mee hebben, komt voor elke Tibetaan (lees: alle mede burgers) dubbel zo hard aan. Vaak met veel succes, soms pech, ook al weet je dat het onrechtvaardig is.

Op 6 juli gaat ons nieuwe plan ten uitvoer. Elke zes weken is er in Amsterdam een voorlichtingsbijeenkomst voor Tibetanen, waar verschillende onderwerpen aan de orde komen. (denk hierbij aan b.v.: verzekeringen, budgetteren, opleidingen, Ned. wetgeving etc). Dit alles is enkel mogelijk als er een samenwerking is om dit te verwezenlijken. Gelukkig hebben we in Amsterdam iemand gevonden die er net zo over denkt: onze Tommy is niet meer weg te denken. Ze offert haar vrije tijd op en stelt het kantoor gratis ter beschikking.

Verder ligt er nog een belangrijk plan op de plank. Zodra dit verder is uitgewerkt, volgt er uiteraard meer informatie.

Zoals u ziet ligt het werk niet stil, sterker nog, we blijven volop in bedrijf. Maar wij zijn dringend opzoek naar meer financiële middelen en ondersteuning, om nog beter te kunnen helpen. Ons doel is: om een structurele basis te bieden.

Helpt U mee ?

Bij voorbaat dank !!

Zorgt u dat wij verder kunnen steun ons financieel, zodat wij kunnen blijven helpen.